

sprak hij dan met een vergeefsche poging om zijn stem te beheerschen; hij ging voort met eten, maar zijn handen beefden.

„Ik heb Lurkus niet noodig om te begriepen, dat er wat gaande is. Vanmiddag is ze bie je geweest.... in 't salet.”

„Ja, met 'n liest voor Kindervoeding, wat steekt daar noe in?”

„Als 't enkel voor die liest was.... ze is wel 'n half uur bie je gebleven!”

„Dat heb je toch zeker niet van je eigen,” antwoordde Simon, een poging doende om ook eens schamper te glimlachen en dan, terwijl hij zijn broeder strak aankeek: „Want toen zie d'r was, zat jie van je steroscoopplaatjes te genieten voor je bureau!”

Er ging even iets als een trilling over het dreigend-loerende masker van Jan's gelaat.

„Zoo....”

Zijn stem klonk hol.

Dan viel er een zwijgen; Simon at werktuigelijk voort, zonder op te zien, voelde de blik van Jan's oogen nochtans aldoor brandend op hem gevestigd.

Ineens ging Jan weer gewoon zitten, begon ook weer te eten, maar haastig, met snokkende bewegingen.

„Je bent oud en wies genoeg om zelf te weten, wat je doen of laten moet,” sprak hij een oogenblik later op een bijna gemoedelijken toon, terwijl hij zijn wijnglas opnieuw vulde. „Als je maar bedienkt dat je op zoo'n manier niet alleen je eigen reputatie, maar ook haar naam op straat brient.”

„In welk opzicht?”

Simon hief het hoofd, zag zijn broeder weer aan.

„Wel, dat 's nogal dudelik. 't Is noe al het onderwerp op de jours. Op de Joris maken ze er ook al glossen op. Ze praten zelfs al van trouwen.”

Hij lachte kort en honend.

„Dat komt natuurlijk uut de koker van Let en Ciel,” sprak Simon.

„Ook al.”

„Zoo, dan bemoeien ze zich toch met diengen, die mien alleen aangaan.”

„Dat is te zeggen. Als joe houding tegenover dat.... die vrouw zóó is, dat er aanleiding bestaat om aan trouwplannen te dienen, dan geef ik Ciel en Let groot geliek als ze daarover hun minachting openlijk uitspreken....”

Het was Jan gelukt zich weer bijna geheel te beheerschen, doch bij die laatste woorden trilde zijn stem toch van ongeveinsde verontwaardiging.

Simon staarde eenige oogenblikken zwijgend op zijn bord, dan plots het hoofd heffend, sprak hij bijna toonloos:

„Noe.... maar als 't je interesseert.... die trouwplannen bestaan!”

„Dan ben je riep voor 't zottenhuus!” riep Jan schorrig, terwijl hij driftig zijn stoel achteruit schoof.